

τυρλών, διὰ τὸ δειξέωσι τὴν ἀδιαφιλονέητον ὑπεροχὴν τῶν πρὸς τοὺς ἄνδρας. Πρᾶγμα παράδοξον! εἴτε στε ρημέναι τοῦ λόγου καὶ τῆς ὄψεως, εἴτε ἐξηγούμεναι, βοηθεῖα τῆς φωνῆς καὶ τῶν χειρονομιῶν, οὐχ αὖ εὐρίσκουσιν αἰετοεῖς εἰς τὰς ἐρασιμαίας συνομιλίας των, εἰς τὰς μακρὰς φιλονεικίας των, τὰς ὁποίας τὸ πνεῦμα, ἡ φαιδρότης, αἱ ἀποκρίσεις, αἱ ζωηραὶ ἐντυπώσεις των γενῶσι, πᾶς νὰ ἐμφυζήσῃ τὰ χαριέστατα θέληγητρά των· αἱ μάλλον χωρῆταλοι ἀρέσκονται νὰ λαλοῦσι περισσώτερον, λέγει ὁ Κ. Βερτιέρος, ὅλαι δὲ λαλοῦσι μὲ τσσαύτην χάριν!

Ο ΜΟΥΣΟΥΡΓΟΣ ΧΕΡΟΥΒΙΝΗΣ.

Ἐπὶ τῆς δεξιᾶς χειρὸς ἐστηριγμένος καὶ αὐλόν, τῆς εὐφίας αὐτοῦ τὸ ἔμβλημα, κρατῶν τῆ ἀριστερᾶ, ὁ Χερουβίνης σκέπτεται καὶ ἄνω τῆς κεφαλῆς αὐτοῦ ὑπέκειται ἡ εὐλογία τῆς Μούσης. Εὐγενεῖς προέχουσιν οἱ χαρακτῆρες τοῦ προσώπου, ἀλλὰ τὸ σύολον τῆς φυσιογνωμίας προδίδει ὑπεραγλές τι αἰσθημα, τὸ αἰσθημα οὖι ἠδικήθη. Κλειστά εἶναι τὰ χεῖλη του, ἀλλ' ἐνωῶ τὴν μυστηριώδη γλωσσάν των, θάρρῶ οὖι τὰ ἀκούω ἐκπέμποντα τῆς ψυχῆς τὸ παράπονον.

« Ὁ Παζιέλλος, ὑπομονή! ἀλλ' ὁ Ζιγγαρέλλης! » Ἰδοῦ ἡ ἱστορία τῶν ὀλίγων τούτων μυστηριωδῶν λέξεων.

Ὁ ἄρισμος τῆς Ἰταλίας Μουσουργὸς ἐγεννήθη τῆ 8 Σεπτεμβρίου 1760 ἐν Φλωρεντία καὶ πολὺ ἦτον τῶν συνθημάτων αὐτοῦ ἡ φήμη, καθ' ἣν ἐποχὴν ἀνέτελλεν ἡ Ναπολεόντειος δόξα. Ὁ Ναπολέων ἔφερεν ἐκ τῆς Ἰταλίας εἰς τοὺς Παρισίους ἐπιτάφιον ἄσμα συνθεθειμένον ὑπὸ τινος Μουσουργοῦ, τοῦ Παζιέλλου, ὅπερ προσέφερεν εἰς τὸ Μουσεῖον. Ὁ διευθυντῆς Κ. Σαρῆτης προσέθηκε καὶ ἄλλο ἐπικήδειον τοῦ Σρανηγοῦ Χὸς (Hoche) ποιηθὲν μὲν ὑπὸ Σενιέρου, τινισθὲν δὲ ὑπὸ Χερουβίνη. Τοῦτο δυσπρόστησε πολὺ τὸν Ναπολέοντα, ὅστις μετὰ τὴν μουσικὴν πλησιάσας τὸν Χερουβίνην εἶπε μετὰ πικρᾶς εἰρωνείας οὖι ὁ Παζιέλλος εἶναι ὁ ἄριστος τῶν Μουσουργῶν, κατόπιν δὲ τούτου ἔρχεται μόνος ὁ Ζιγγαρέλλης.

Ὁ Χερουβίνης ἐψιθόρισεν. Ὁ Παζιέλλος, ὑπομονή! ἀλλ' ὁ Ζιγγαρέλλης. . . » καὶ οὐδὲν ἄλλο ἀπεκρίθη.

Ἰπομονή, εἶλεγε κατόπιν εἰς φίλους του, ἐὰν ἡ ἀγδὼν παύη τὸ κελᾶδήμα τῆς καὶ κρύπτεται εἰς τὸ φύλλομα, ἀκούσασκ τὸ ἀπαίσιον περὺγισμα ἐνὸς κόρακος κροᾶζοντος τὸν ἠρῆ ἐπιθάναντο ὕμνον του· ἀλλ' ὁ λέων ὁ γενναϊόψυχος ἐμπνέει τὴν ἀπελπισίαν εἰς τὴν καρδίαν μας ἐὰν, προδίδων τὴν εὐγενῆ φύσιν του, ζητήσῃ νὰ κατασπαράξῃ τὰ ἀσθενῆ ἀλλ' ὠραία πλάσματα τοῦ δημοουργοῦ.

Ὁ Χερουβίνης τιμώμενος πάντοτε, ἀπέθανε τὴν 15 Μαρτίου 1842, ἀλλ' οὐδέποτε ἐλησμόνησε τὴν κατὰ τῆς εὐφίας ἀδικίαν τῆς εὐφίας.

Γ. Χ. Ζ.

(Συνέχεια).

Εἶπομεν ὁποῖαι ἦσαν αἱ δευτερεύουσαι αἰτίαι τῆς στάσεως τῶν Βοέρων (Ὁλλανδῶν) ἐνταῦθα δὲ προστίθεμεν τὰς κυρίας καὶ οὐσιώδεις.

Ἡ περὶ καταργήσεως τῆς δουλεμπορείας ἰδέα, διδδομένη ἤδη εἰς πάσας τὰς τάξεις τοῦ Ἀγγλικοῦ ἔθνους, ἐλάβε μὲν εἰνα θερησκευτικὸν ἐνταυτῶ καὶ ἠθικὸν χαρακτῆρα. ὅθεν παντοῦ ἠκολούθουν τοὺς Ἀγγλικούς στρατούς εὐαγγελικοὶ ἀπόστολοι πρὸς κατήχησιν τῶν ἀπίστων ἀλλ' οὗτοι ἐμελλον κατ' ὀλίγον νὰ ἀποβῶσι βλαβεροὶ μὲν καὶ εἰς τοὺς ἀρχαίους κατοίκους διὰ τὰς δογματικὰς κανοτομίας των, ἐπικίνδυνοι δὲ καὶ εἰς αὐτούς τοὺς Ἀρμωστὰς τῶν ἀποικιῶν, καθὼς καὶ τὸ κήρυγμα τῆς ἐλευθερίας τῶν ἀνδραπόδων· ἐπειδὴ πάντοτε ἀνεφάνοντο οἱ συνήγοροι τῶν Αἰθίοπων, ἐπιτιμῶντες ὡς αὐστηράν μὲν τὴν ἐξουσίαν τῶν κυρίων, ὡς βίαν δὲ τὴν ἐλαχίστην πρὸς αὐτῶν εἰς τὰς ἀταξίας των ἐπιβα-λομένην ποινήν. Εἰς πόσα δὲ ἀτοπήματα καὶ ὁποίας ὑπερβολὰς παρεξέτρεπετο ἐμφιλοχωρῶν τὸ κομματικὸν τοῦτο πνεῦμα πληροφоруόμεθα καὶ ἐκ τῆς ἱστορίας συγχρόνων συμβεθηκότων εἰς μέγα μάλιστα θέατρον τὴν Εὐρώπην. Ἀλλ' εἰς χώραν ἀπόκεντρον καὶ ἔρημον ἄλλιον ἀντικειμένων ἀντιπερισπώντων τὴν προσοχὴν, ὁ διαπληκτισμὸς τῆς ἰσχυρογνωμοσύνης τῶν Ὁλλανδῶν καὶ τῆς θεσπλαθείας τῶν ἐλευθεροφρόνων τούτων ἱερέων ἔπρεπε τὸ ἐπαγάγη θλιβερώτερα ἀποτελέσματα. Ὅθεν οἱ πρώτοι διεβάλλοντο ὑπὸ τῶν δευτέρων ὡς ἡλίθιοι καὶ αἱματοχαραεῖς, οὗτοι δὲ πρὸς ἐκείνων κατηγοροῦντο ὡς βραδυσυργοὶ καὶ ὑποκριταί, ἐργαζόμενοι ὑπὲρ τῆς καταστροφῆς τῶν λευκῶν, καὶ ὑποκινούντες, ἡ τοῦλάχιστον ἐπιτρέποντες πάσας τὰς διαπαγάς, τὰς δολοφονίας καὶ αἰρνηδύους ἐφόδους μάλιστα τῶν Μαύρων.

Οἱ Ἀρμωσταὶ ἦσαν ὡς μεταξὺ σοφῆς καὶ ἄκμονος· δότι ἔθνη μὲν ἀνεγνώριζον τὴν ἀλήθειαν τῶν ἐγκλημάτων, ὅσα ἐπέφερον οἱ Ὁλλανδοί, ἔθνη δὲ ὡς ὑπρέταὶ κυβερνήσεως τακτικῆς, ἐκάκιζον τὴν αὐτογνώμονα ὑπεράσπισιν καὶ χειροδικίον τῶν ὑπῆθων Ἀλλ' ἀπαγορεύοντες τοῦτο, ὠφίλον βεβαίως νὰ ἀναλαβῶσιν αὐτοὶ τὴν προστασίαν των. Καὶ ὅμως οὖι ἐξήτην παρὰ τῆς Κυβερνήσεως στρατιωτικὴν βοήθειαν, αὐτὴ ἀπεκρίνετο οὖι ἡ ἀποικία καταδραπαῖ ἀνωφελῶς 6 — 7 ἑκατομμύρια κατ' ἔτος ἐν καιρῶ ἐρήνης, ἐπὶ δὲ πολέμου τὸ ποσὸν τοῦτο διπλασιάζεται, καὶ οὖι δὲν ἐπερίσσειον στρατιωτικαὶ δυνάμεις διὰ νὰ χρησιμεύσωσιν εἰς τοιαύτας χρείας. Ἀν δὲ ὑποχωροῦντες εἰς τὴν ἀνάγκην τῶν πραγμάτων ἐνέκρινον, ἡ μετεχειρίζοντο εἰνα τρόπον περιορισμοῦ τῆς λεηλασίας τῶν Μαύρων ὠνειδίζοντο σκανδαλωδῶς ὑπὸ τῶν ἱερποστῶτων, αἱ δὲ φωνασκίαι τούτων ἀντήχουν μέχρι τῆς Ἀγγλίας εἰς τὰς οὐτόθι γινόμενας συνελεύσεις τῶν δημοφρονούντων καὶ μάλιστα κατὰ τὸ Exeter Hall. Αἱ τοιαῦται συκοφανταὶ κατεφόδιον τοὺς πλείστους τῶν Ἀρμωστῶν, διότι ἱκανοὶ μάλιστα ἐξ αὐτῶν ἀξίως ἐτι-